

Massimo Vacchetta

INIMĂ DE ARICI

Povestea unei mici călăuze
care m-a învățat ce înseamnă curajul

Traducere din limba italiană
de Anamaria Gebăilă

POLIROM
2020

Cuprins

1. Întoarcere în Rai	7
2. La Ninna	11
3. Lecția învățată de la Lisa	17
4. Trezirea la realitate	23
5. Neputința sufletului	31
6. Lisa, inimă sfântă	41
7. Palpitații	47
8. Atmosfera Crăciunului	51
9. Viața la Centru	61
10. Un obstacol	73
11. Noi generații de pui	81
12. Un leagăn al emoțiilor	89
13. Botica	97
14. Vacanța aceea în Malta	107
15. Copacul aricilor	113
16. Roata vieții	123
17. O soră apărută pe neașteptate	137
18. Inimă de arici	149
19. Pipino	161

20. Codul iubirii	173
21. Degetica și chirurgul cu mâini de pianist	185
22. Selina și Ninna, din nou împreună	197
23. Vremea împăcării	205
24. În inimă pentru totdeauna	211
25. Stea, steluță	221
<i>SOS arici: regulile care le salvează viața</i>	227
<i>Mulțumiri</i>	235

Atmosfera Crăciunului

În dimineața de Crăciun m-am trezit foarte devreme: aricii mei meritau un prânz special în ziua aceea deosebită, de care eram profund legat încă din copilărie. Când eram mic, 25 decembrie însemna afecțiune, pace, un armistițiu în certurile dintre mama și tata. Și mama era întotdeauna bucuroasă în ziua de Crăciun, sau cel puțin așa mi se părea. O vedeam ocupată să gătească bunătăți gustoase, în vreme ce în jurul mesei se așezau bunica mea Caterina și unchiul Osvaldo, fratele mai mic al mamei. Mirosul de mâncare și seninătate ținea doar o zi, dar în inima mea stăruia un an întreg, până la Crăciunul următor.

Așadar, de dimineață, m-am apucat imediat de lucru și am pregătit cu grijă masa pentru micii pacienți ai Centrului. O mână de semințe de pin, o bucățică de carne de pui și o felie de măr erau garnitura la crochetele pentru pisici, mici delicatese care le îmbogățeau prânzul de zi cu zi, deja îmbelșugat. Dar astăzi era voie: trebuia să sărbătorim și-mi plăcea ideea de-a le face și lor un cadou.

Abia așteptam să mă duc la mama și să regăsesc armonia Crăciunului. Chiar dacă bunica mea Caterina și unchiul

Oswaldo nu mai erau, sigur îl invitase pe vărul meu Francesco și pregătise mâncărurile care-i ieșeau cel mai bine.

Am pus ceasul să sune în zori: voiam să fac lucrurile în tihnă și cum se cuvine, astfel încât să pot ajunge la timp măcar de data asta și s-o fac fericită pe Franchina mea, exasperată de întârzierile mele cronice.

N-am izbutit. Părea că timpul îmi tot alunecă printre degete fără să bag de seamă. Aricii devoraseră orele. Mai cu seamă Lisa mă îngrijora: nu voia să mănânce cu nici un chip. Cu cât insistam mai mult, cu atât se încăpățâna să refuze. Chiar începusem să mă întreb dacă nu cumva îi rănisem gâtul când, cu o zi înainte, extrăsesem suzeta de plastic.

În ciuda planificării riguroase, am ajuns la mama pe la trei, cu un aer stânjenit și vinovat. În jurul mesei întinse stăteau ea, vărul Francesco și mătușa Giusy, așteptându-mă cu brațele încrucișate.

— Ești incorigibil, mi-a reproșat mama.

— Speram să fi început fără mine..., am încercat eu să mă scuz.

— E Crăciunul, a mai adăugat și mi-a arătat un scaun.

În ciuda întârzierii impardonabile, odată cu felurile de mâncare, atmosfera s-a mai încălzit și s-a destins. Mama gătitise și niște rețete vegetariene special pentru mine. Chiar dacă aveam deja cincizeci de ani, continua să-și exprime iubirea hrănindu-mă, așa cum făceam și eu cu pacienții mei.

De-abia terminasem de mâncat când, taman în toiul discuției, m-a lovit o toropeală îngrozitoare. Oricât m-aș

fi strădui, nu reușeam să-mi țin ochii deschiși: eram epuizat, oboseala impunea odihnă. Am hotărât să mă întind puțin pe canapea, sperând să-mi revin repede, însă în câteva secunde am adormit.

Când m-am trezit, am constatat că trecuseră mai multe ore. Primul gând a fost la arici. Venise vremea să mă-ntorc, aveau nevoie de mine.

După ce m-am ridicat brusc și mi-am îmbrăcat repede haina, mama a început:

— Pleci deja? Nu rămâi la cină?

— Iartă-mă, dar e târziu. Trebuie să mă grăbesc să ajung la Lisa, azi-dimineață n-a mâncat aproape nimic. Sunt îngrijorat din cauza ei, slăbește în continuare, i-am răspuns gâfâind.

— Tu te-ai mai uitat în oglindă? Și tu ai slăbit, chiar mult, ești tras la față, ai cearcăne, ești galben ca ceara. Dacă o mai ții așa, ai să te îmbolnăvești, a insistat ea îngrijorată.

Am dat ochii peste cap. Și reproșul ăsta se repeta în discuțiile noastre. Voiam să-i răspund țăfnos că se neglija mult mai mult decât mine, cu viciul fumatului, când m-a oprit cu un gest al mâinii.

— Sunt foarte îngrijorată pentru sănătatea ta, Massimo, a suspinat, de data asta cu glas mai blând și împăciuitor. Vorbesc serios. De fiecare dată când te văd, ești tot mai obosit. Nu apucăm nici să schimbăm două cuvinte, că adormi buștean. Și acum, că te văd plecând, mă îngrijorez că o să conduci în halul ăsta, mi-e frică să nu faci vreun accident, a insistat ea.

— Ei, hai, nu-ți face griji, am încercat s-o liniștesc, fără a fi convingător. Nu știu cum să fac, am recunoscut apoi. În perioada asta nu prea am voluntari... Știi cum e de sărbători... Și n-am cum să las lucrurile așa, seara trebuie să iau la rând cuștile, să le curăț, să le dau mâncare și apă aricilor.

— Dar nu poți să te culci târziu în fiecare noapte. Am ridicat din umeri.

— Aricii dorm ziua și se trezesc noaptea. Iar când se trezesc strică tot, varsă castronașele cu apă și mâncare, le murdăresc de fecale. Cuștile devin câmp de luptă, de aceea trebuie să trec și a doua oară ca să le schimb zierele folosite pe post de litieră, să le spăl castronașele și să le mai dau crochete. Dacă nu păstrez curățenia, pot apărea infecții. E o muncă de durată, necesită timp și răbdare, și-apoi, zilele astea am vreo cincizeci de arici, cei mai mulți bolnavi sau slăbiți. Unii au nevoie de ajutor ca să bea, alții trebuie hrăniți sau masați ca să evacueze excrețiile și mai sunt și alții cu care fac recuperare motorie. Nu pot să-i abandonez.

— Atunci, învață să mai și refuzi sau să îngrijești mai puțin, a insistat mama.

— Și cine să se ocupe de ei? Nu există alte centre în zonă. Nu pot să-i las să moară! am pufnit, simțindu-mă atacat în ce aveam mai scump. Până acum i-am primit mereu pe toți și așa vreau să fac și de-acum înainte. Împlinirea pe care mi-o aduc aricii merită toate eforturile.

Mama s-a lăsat să alunece pe scaun, obosită și totodată exasperată.

— Problema e că, ocupându-te de arici, îți neglijezi munca la fermele de bovine. Sau deja ai renunțat cu totul la asta? De când n-ai mai acceptat un caz? m-a întrebat.

Am tăcut. Știam amândoi că viața aceea era un capitol încheiat.

— Ești un veterinar bun și apreciat, a continuat, cu leafa ta ți-ai permis o grămadă de lucruri: casa, mașina, vacanțele... aveai de toate! Acum nu mai ai un ban. Cum o să trăiești? N-o să te pot ajuta o veșnicie, a adăugat mergând drept la țintă.

— Nu trebuie să faci asta, a fost alegerea mea, sunt conștient de consecințe, am răspuns țăfnos.

Mă deranja că mă trata ca pe un copil și mai ales că ar fi putut renunța la ceva de dragul meu.

— Da, aveam de toate și eram îngrozitor de nefericit, mai ții minte? Banii și viața îndestulată nu mă mai interesează, acum am de îndeplinit o misiune: să le fiu alături celor mai slabi. E drept, am niște greutăți financiare, dar sunt de folos cuiva. Mă simt...

M-am oprit să caut cuvântul potrivit: nu era ușor să descriu amestecul acela de neliniște, îngrijorare și teamă pe care-l încercam în fața unui arici în stare foarte gravă, și nici emoția profundă pe care o simțeam pentru orice animal căruia îi salvam viața.

— ...împlinit. Pentru prima oară în viață, simt că sunt pe drumul cel bun. Ceea ce fac e neprețuit pentru mine, și chiar de-ar fi să ajung la sapă de lemn, m-aș simți oricum bogat în sentimente, experiențe, idei, energie pozitivă, și asta mi-e de-ajuns. Sunt fericit, acum sunt fericit cu adevărat, nu citești asta în ochii mei?

— Eu văd un om distrus de oboseală, care se neglijează. Aveai de făcut un control și nu te-ai dus. Trebuie să te operezi, dar subestimezi în continuare problemele pe care le ai la vezică. Cine-o să aibă grijă de arici dacă o să te îmbolnăvești grav?

— Ți-am mai spus, aricii cu probleme au tot timpul nevoie de îngrijiri și atenție. Nu pot să-i las singuri nici măcar câteva ore, darămite să stau câteva zile în spital! S-ar prăpădi.

— Ca să te ocupi de ei, trebuie să te simți tu bine.

Mama nu ceda. Am ridicat tonul:

— Păi, chiar mă simt bine!

N-aș fi vrut să fac asta, dar eram cu nervii la pământ din cauza oboselii devenite o constantă în ultima vreme, chiar dacă nu-i dădeam mare importanță. Iar mama atin-gea puncte sensibile.

— Nu-nțelegi că pentru mine să îngrijesc aricii înseamnă să-mi vindec rănile? Sănătatea lor e și a mea. Nu mă interesează dacă sunt rupt de oboseală, slab sau urât: mă simt bine pe dinăuntru, mai bine ca niciodată. Și-apoi, tocmai tu vorbești, tu, care-ai ajutat mereu bolnavii, bătrânii, oame-nii cu dizabilități? Ar trebui să știi că, dacă te ocupi de alții, nu mai ai timp pentru tine, dar acela e timp folosit cum se cuvine: darul iubirii ți se întoarce însutit, înmiit. Tu m-ai învățat asta, am răspuns.

Fără să vreau, am simțit cum mi se umplu ochii de lacrimi.

— Da, știu, sigur că știu... dar... aș fi preferat să ai grijă de oameni. Sunt mai importanți decât animalele, mi-a spus, având și ea ochii înlăcrimați.